

Broers kunnen niet zonder korfbal

Jordi en Jeremi Mast vaak actief bij Eemvogels

SOEST Op zaterdagmorgen om 10.00 uur hebben Jordi en Jeremi Mast wel tijd voor een interview. Niet te lang, want om 11.00 uur willen ze weer bij De Eemvogels zijn om bij de E-pullen te gaan kijken. Het wordt al snel duidelijk dat de korfbalclub een belangrijke rol in hun leven inneemt.

„Als kind ging ik vaak mee met Rick, mijn vader, naar KVO, waar hij toen zelf speelde”, opent Jordi, met 28-jaar de oudste van de twee het gesprek. „Als Rick en 'Jor' naar het veld gaan, dan word je vanzelf meegetrokken”, vult de vier jaar jongere Jeremi aan. „Wij hebben altijd gekorfbald”, roepen de broers in koor.

Vele jaren later is korfbal nog altijd erg belangrijk in het leven van de twee Soesters. Jordi: „Ik houd er echt rekening mee in mijn weekplanning. De maandag- en woensdagavond en de zaterdag zijn voor De Eemvogels. Dat is vaste prik voor mij. Op mijn werk heb ik aangegeven dat ze me dan wel in kunnen plannen, maar dat ik er dan toch niet ben.”

Jeremi: „Zijn collega's durven toch niets te zeggen tegen iemand van ruim twee meter lang, haha. Ik probeer er ook altijd rekening mee te houden. Wel is het zo dat ik het per jaar afweeg. Dat ik dan kijk hoeveel

■ Een weekje zonder korfbal kunnen Jordi (links) en Jeremi Mast nog wel aan, maar het moet niet veel langer duren.

taken ik dat jaar op me neem naast het zelf spelen en trainen van een team. Soms zijn het vier functies die ik vervul, een jaar later kan het dan weer minder zijn.”

Jordi: „Ik heb jarenlang zelf een eigen team gehad, dit jaar een keer niet. Nu is het mijn taak om trainers te begeleiden en mensen aan te sturen. Gelukkig hebben we genoeg mensen die training kunnen geven.

Deze rol is denk ik belangrijker voor de club. Rick is voorzitter van de technische commissie, ik ben zijn rechterhand.”

Jeremi: Sinds mijn dertiende heb ik altijd wel een jeugdteam gecoacht en getraind. Dit jaar train ik senioren 2 en 3. De trainingen voor die ploeg gingen vaak op basis van een roulatieschema. Daar zat ik ook al in. Ik kon er op die manier geen continu-

iiteit aan geven en dacht: dan doe ik het liever alleen. De teams zelf wilden liever een vast gezicht voor de groep.”

Jordi Mast was nog maar zestien jaar oud toen hij zijn debuut in het eerste maakte. Jeremi volgde vier jaar later, ook hij was toen zestien. Jordi: „Ik heb toen nog met Rick samengespeeld, dat vond ik hartstikke leuk. Na een jaar stopte hij ermee.

Drie jaar later kwam 'Jer' erbij. In het begin stonden we samen in één vak. Dat werkte toen niet zo goed.”

Jeremi: „We waren toen heel hard tegen elkaar, achteraf kun je zeggen dat het een ongezonde rivaliteit was. Dit seizoen staan we voor het eerst na jaren weer samen in één vak en nu gaat dat wel goed.” Jordi: „Het was even zoeken, maar we voelen elkaar goed aan. Ik voel me er prettig bij.” Jeremi: „Misschien hadden we dit al eerder moeten doen.”

Na de degradatie was eerst de wens groot om snel terug te keren naar de derde klasse. Nu denken de twee er anders over. Jordi: „We zijn dit jaar een nieuw systeem gaan spelen. Verdedigend ging het altijd wel goed, maar aanvallend was het minder. In de twee (van de vier, red.) wedstrijden die we wonnen zag je dat dat al wat beter ging. Daar ligt nu even de focus.”

Jeremi: „Er was vorig seizoen een versterkte degradatie. De onderkant van de derde klasse is naar beneden gehaald. We zitten nu in verreweg de zwaarste poule waarin we ooit gespeeld hebben. De Eemvogels is weliswaar een gezelligheidsvereniging en het eerste team het vlaggenschip. De vierde klasse van nu is een prima niveau voor ons.”

Dan is het voor de broers tijd om naar de club te gaan. Jeremi: „Op zaterdag ben ik alleen met De Eemvogels bezig. Is er een keer een vrije zaterdag, dan vind ik dat wel lekker. Zijn het twee zaterdagen, dan denk ik al snel: wat moet ik nu doen.” Daar is Jordi het roerend mee eens.

Ronald Kersten

Toon van Mil: AGAVS'er in hart en nieren

‘Volleybalclub moet omhoog’

SOESTERBERG Zelf denkt Toon van Mil dat hij zo'n 20 uur per week bezig is voor AGAVS, waarschijnlijk is het nog wel wat meer. De 52-jarige Soesterberger is een clubman in hart en nieren. Staat hij niet in de zaal om training te geven, dan is hij te vinden achter de bar, of bezig met een van zijn bestuurstaken. Van Mil doet het allemaal graag. „AGAVS is heel belangrijk voor me.”

Nog twee jaar wil Toon van Mil zijn bestuurlijke functies vervullen. Daarna is het tijd voor anderen. De geboren Brabander is nu al bezig met zijn opvolging. „De jongeren moeten het dan maar een keer van me overnemen. Al denk ik dat ik wel lekker op technisch gebied bezig blijf. Het is mijn uitdaging om AGAVS weer wat omhoog te brengen. Heren 1 en vooral dames 1 spelen nu te laag.”

Al jaren is Van Mil trainer bij de volleybalclub uit Soesterberg. Dan weer een paar jaar van de heren, om vervolgens weer de touwtjes in handen te nemen bij de dames. Nog lang zit hij in het bestuur. „Ik zag pas dat ik al sinds 1994 bij de Kamer van Koophandel ingeschreven sta als bestuurslid. Op dit moment heb ik de technische commissie en de barcommissie onder me. Ik probeer al een beetje te organiseren dat mijn taken langzaam maar zeker door anderen overgenomen worden.”

In 1990 ging Van Mil in Soesterberg wonen vanwege zijn werk bij de-

fensie. Tegenwoordig is hij al jaren personeelsadviseur bij justitie. Volleyballen deed hij al in zijn vorige woonplaats bij Havoc. „Toen ik hier kwam te wonen ben ik bij AGAVS gaan spelen en daarna werd ik hier ook trainer. Dat was ik al voordat mijn kinderen geboren waren. Ik ben ook nog vijf jaar trainer geweest bij andere clubs, bij Touché uit Baarn en Huizen. In die tijd bleef ik hier wel gewoon jeugd trainen.”

Zeker toen zijn kinderen groter werden had Van Mil regelmatig een team onder zijn hoede waar of dochter Relinda (24) of zoon Aaron (20) in speelde. „Het is nooit specifiek zo geweest dat ik teams ging trainen waarin Relinda of Aron speelde, het kwam vooral zo uit. Wel is het zo dat ik mijn dochter al heel vroeg bij dames 1 haalde. Ze was vijftien toen beide spelverdeelsters geblesseerd raakten. Meisjes B speelde Topklasse. Ik had er veel vertrouwen in dat ze het aankon. Ze is nu alweer bezig aan haar tiende seizoen.”

Bij heren 1 had hij ook Aaron onder zijn hoede. De twee zijn momenteel bovendien betrokken bij Jongens B. „Samen met je eigen zoon een team trainen, dat is helemaal leuk om te doen. Mijn taak vanuit de tc is vooral om de jonge trainers een handje te helpen. Bij AGAVS staat de gezelligheid voorop, maar daar moeten wel prestaties bij geleverd worden, vind ik.”

„Het zou mooi zijn als de heren nog een keer promoveren, dan zitten ze weer in de promotieklasse. De dames spelen nu in de derde klasse. Ik denk dat we er naar moeten streven dat zij uiteindelijk naar de

■ Toon van Mil heeft een halve weektaak aan AGAVS, maar de clubman verricht zijn 'werk' altijd met veel plezier.

eerste klasse gaan spel. Qua grootte van onze vereniging moet dat kunnen.”

Vorig jaar gepen de dames net naast promotie, doordat Almere Buiten iets sterker was. „Zij waren constanter en wonnen twee keer van ons, dus de terechte kampioen”, oordeelt de clubman. „Dit jaar zijn we goed begonnen met twee keer een 4-0

overwinning, maar je weet niet of er misschien weer een team tussen zit dat zo goed is als Almere Buiten vorig jaar. Over een paar wedstrijden kun je dat wel inschatten.”

Van Mil is er trots op dat hij recent een nieuwe clubsponsor wist te strikken. Contact der Continenten stak alle teams in het nieuw. „Ik wilde graag dat we nog een keer een

sponsor zouden vinden die iedereen zou aankleden en dat we allemaal een sporttas zouden krijgen. Dat is nu gelukt, op zo'n moment ben ik weer de clubman en niet de trainer. AGAVS is als club heel belangrijk voor me en zal altijd moeten blijven bestaan. Ook al wil ik stoppen als bestuurslid, ik zal de boel niet zomaar laten vallen.”

Ronald Kersten